

Nur U Muhammed Destanı

– Halit Durucan · 16 Eylül 2024

NÛR-U MUHAMMED DESTANI

Mekke;

Ölü ruhların gölgesinde bir şehir,
Karanlığın sırtlanları cirit atıyor,
Yağmalamalar can alıyor,
Garibanlar can veriyor bu beldede

Kızlar;

Ölü ruhlar ülkesinde ağlaşıyor,
Akıbetini bilmeden.
Toprak onları çağırıyor sessizce.
Kızlar diri diri toprağa gömülüyor,
İnsanlık can çekişiyor bu ülkede.
Ülke perişan, insanlar zulmün bağrında;
Can korkusuyla sağa-sola kaçıyorlar.

Kimsesizler;

Yürek seslere kulaklar sağır olmuş,
Vicdanlar nasırlaşmış bu beldede.

Kodamanlar kurmuş meclisini,
Ahali hakkında hüküm veriyor.

Kutlu bir anne;
Doğum sancısı çekiyor Mekke'de.
Dolunayın şavkı haneye düşüyor;
Yıldızlar heyecanla bekliyor bu doğumu.
Bir müjde veriyorlardı sanki,
Ölü ruhlar ülkesine.

Kutlu doğum;
Bir bebek doğdu adı Muhammed.
Baba Abdullah heyecanla bekliyor.
Ecel kapıyı çalıyor;
Muhammed bebek doğmadan.
Baba ruhunu teslim ediyor;
Muhammed öksüz kaldı şimdi.
Anne gözyaşı döküyor, sessizce.

Amine Anne;
Kutlu bebeğini büyütüyor,
Ölü ruhlar beldesinde,
İnsanlığın firar ettiği Mekke'de,
Şerrin kutsandığı o bölgede.
Doyamadı annesi kutlu bebeğine,
Henüz altı yaşına gelmeden,
Ecel O'nun da kapısını çaldı.

Şimdi;
Kutlu bebek yetim kaldı,
Dedesi Abdülmuttalip sardı bağına;
Büyüttü, O'nun da kapısına ecel dayandı,
Kutlu bebek yine yalnız.

Derken;
Amcası Ebu Talip çıka geldi.
Kutlu bebeği sahiplendi, büyüttü.
Serpilip büyüyordu kutlu bebek.
Yüzü ay gibi parlak, müjgâni ok misali.

Kaşları hilaldi, gözleri sürmeli ve iri.
Atası İbrahim gibi sabır abidesiydi.

Ahlak timsaliydi;
Yalan ar ederdi düşmezdi diline.
El emindi o artık,
Güvenilir kişiydi.
Sözünün eriydi, dönmezdi sözünden.
Kimsesizlerin hamisiydi.
Sahiplenirdi çocukları;
Büyütür, evlendirirdi,
O Kutlu Nebi.

Yaş kırk;
Yiğit bir delikanlı artık Kutlu İnsan,
Toplum kokuşmuş,
İnsanlar iğrenç,
Ahlak yok,
İstirap çok,
Kadınlar, erkekler köle,
İnsanların bu haline şaşırıyordu!
Kaçıyordu tefekkür için;
Nur dağının Hira mağarasına.
Bir şeyler yapmalıydı!
Ne yapmalıydı bilemiyordu!

Derken;
Yüce Allah Kutlu İnsana seslendi:
Sen benim seçilmiş kulumsun
Benim elçimsin,
Benim peygamberimsin.

Oku;
Oku ayetlerimi gizliden.
Sonra insanlara tebliğ et.
Benim varlığımı, teklîğimi ilan et.
Derken yıllar geçti.
Davut'un Calût'u gibi,
Bir Ebu Cehil çıktı karşısına.

Yetmedi, yetmeyecekti!
Kutlu Nebi'nin düşmanları,
Bir bir sahneye çıkıyordu.

İki kardeş;
Übey ibn-i Halef ve Ümeyye bin Halef.
İktidarları sallanıyordu artık,
Kutlu Nebi güçlendikçe.
Mazlumlar saflarını seçiyordu.
Zalimlerin saltanatı yıkılacaktı.

Birleşti;
Karanlığın sırtlanları,
Muhammed Nebi'yi yıkmak için.
Ancak;
Yüce Allah vardı yanında,
Kimin gücü yetebilirdi.
Yirmi yedi savaş yaptı Kutlu Nebi,
Karanlığın sırtlanlarıyla;
Bir bir yendi hepsini.
Mekke'de bulutlar dans etti,
Yıldızlar aya eşlik etti,
İnsanlar mutluluğa erişti.

Geride kalmıştı;
Kutlu Nebi'nin çektiği çileler.
İslam gelmişti artık.
Huzur güneşleri doğuyordu Mekke'ye.
Barış geldi,
Esaret sona erdi,
Küskünler barıştı,
Adalet yerini buldu.
Riba belası ortadan kalktı.
Fukaralar zenginlere zimmetliydi.

Ecel;
Ebu Bekir, Ömer,
Ali ve Osman.
Hasta ziyaretindeler,

Nebi çok hasta.
Halef-selef bir arada,
Yükleri yanıyordu;
Gözpınarları kuruyordu.

Kutlu Nebi;
Altmış üç yaşına gelmişti.
Ve son ayet geliyordu.
Son ayeti okudu Kutlu Nebi.
Dokuz gün sonra,
Nur-u Muhammed Hakka Yürüdü,
Hak gelmişti, batıl zail olmuştu.